2923

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára **3** hóra csak **egy** forint.	**Az előfizetési pénz** a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendö.	Pest, april 1. 1867. Mutatványszám.	**Gyüjtöknek** **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Barátok-tér 9. sz., ide küldendö mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A bölcsekhez.

MOTTO : A ki minket hajit kövel,
Hajitsuk vissza menykövel.

Mondjátok meg óh ti bölcsek!
Mi hát az a közös érdek?
Hogy már egyszer értenők meg
Salamoni bölcseségtek.

Hogy hazánkban a legyen ur . . .
Ki, csak zsellér voltaképen?
Hogy tovább is sáska módra
Zsaroljon a szegény népen?

Vagy talán az, — hogy zsebünkben
Könyökig járjon a német?
Üstökünknél fogva tartson . . .
Ki, nélkülünk meg nem élhet?

Avagy kardunk saját magunk
Szabadságát vágja ketté?
S mi tegyünk jogtalanságot. .
Követésre méltó tetté?

Nem ugy urak! — az égre nem —
Közös nyomor van itt elég,
Ujakkal azt szaporitni . . .
Nem tudom, miért kellenék?

Nem látjátok-e át, mikép . . .
Mig mi görnyedünk, izzadunk:
Drága hazánk roncsolt testén,
Hitvány heréket hizlalunk?

Közös konyháról hajh . . ritkán —
Fogunk kapni valami jót,
A töltött káposzta után . . .
Kinek izlenék a spinót?

Hiszen dicsö Árpád apánk —
Ezt a kedves ös országot,
Fegyverrel nem azért szerzé . .
Hogy szép szóért eladjátok.

Ne is tartsuk az árrántul,
Ámde becsét megismerve —
A mint kérik a Lajthán tul,
Ne gsefteljük el hitelre.

Ne mondja a gonosz világ,
Azért tesszük mert nehánynak,
Pótifárnak udvarában . . .
Zsiros konczot dobnak, hánynak.

Legyen az ellen, vagy barát,
A ki minket hajit kövel,
Ne áruljunk zsákban macskát . . .
Hajittsuk vissza menykővel.

LUDAS MATYI.

A fináncz és a finánczminiszter.

(Alkotmányos tréfás igaz história.)

Két barát Bécsben lakó ismerősére várván a pesti indóház előcsarnokában, beszédjök tárgyát az épen e napon kinevezett magyar felelős miniszterium örömhire képezé.

Az egyik barát észrevévе: hogy egy folyvást közelökben szagláló fináncz két fülét egészen kihegyezvén lesi a szót, gondolá magában, megállj fináncz, mindjárt megtréfállak én a mai nap emlékére; s ugy tőn, mintha a fináczot észre sem vette volna, azonban egyszerre elkezd hangosan beszélni barátjához: „No pajtás! én nem hiszem, hogy igaz volna, — de ha csakugyan ugy van, most hoz nekem Lónyai bácsi kétezer darab külföldi szivart Bécsből, száz darab ezennel a tied belőle.“

E szavak után persze a fináncz is ugy tett, mintha semmit sem hallott volna, távolabb ment a beszélőktől s azon édes tudat érzetében, hogy minő pompás gseftet fog már ma csinálni, fütyörészni kezdett.

Nehány percz mulva egy hoszszantartó élesfütty jelenté, hogy a vonat megérkezett.

A két barát a finánczot, a fináncz pedig a két barátot szemelte figyelemmel.

Egész illemmel közelit a fináncz egy uri egyéniséghez, ki az ajtó közelében szivarozgatott s lassu hangon igy szólitja meg: „Ugyan kérem, nem tetszik ismerni a her von Lónyait?“

„De igen is ismerem.“

Lesz szives nekem uraságod megmutatni? szeretném látni magam is.

„Szivesen, hiszen épen reá várakozom“ épen itt jö ni . . . Servus Menyus! tudtam hogy megérkezel . . . üdvözellek az uj pályán.

A fináncz majd kiugrott örömében a vaffenrokból, sasszemekkel tekintgete szét, hol a pakktáska vagy a vászonkuffer? parázstüz égett a talpa alatt . . . ah! épen most czipel mellette a vasuti hordár egy kuffert, rá van ragasztva „aus Wien nach Pest.“

Halt . . . megállj . . . fel kell a ládát nyitni . . . kiált a fináncz . . .

De ugyan miért barátom, hiszen a láda a Lónyai uré . . .

„Épen azért, mivel a Lónyai uré . . . ebben a kufferben két ezer külföldi szivar van, . . . érzem a szagát.“

„Ugyan menjen a pokolba, ne csináljon itt scandalumot, — hiszen ez a láda a finánczminiszter uré.

„Fi . . . fi . . . financzminiszter uré?“

Persze hogy azé, a magyar pénzügyminiszteré, a kit épen ön akart látni . . .

A fináncz e szavakra azt se tudta, kihuzza-e a gyiklesőt és a kuffer előtt ugy szalutáljon, vagy a sapkát kapja le és queraust kiáltson; nagyon nagy zavarban lehetett szegény.

Zavarát még inkább nevelé azon háta megett álló két ifju jóizü kaczagása, kik a hallgatódzó finánczot igy rászedték s boszszusan is fordult hozzájuk, fogai közt mormogva: „tegyék az urak máskor az apjokat lóvá.“

Tisztujitási pattantyuk.

Vidacs-e vagy Szentkirályi?

Ugyancsak nagyban korteskedünk, mind a kettő mellett, kötéllel fogdossuk a választókat s ha sikerült egyet hurokra keritenünk, nem eresztjük ki körmeink közül, mig reversalist nem ad magáról, hogy Szentkirályira adja a voksát, kinek igy hangzik a kortesnótája:

„Szentkirályi ám a doktor,
Nem kell neki soha kámfor
Nem fog rajta a kolera . . .
Olyan fene egy ember a . . .“

Azt mondják, hogy ezt a pompás nótát Török patikás csinálta? Büszke lehet rá a Terézváros.

Hanem a Józsefvárosnak is van ám patikássa, ott van Sztupa! csupa Vidacsista! ő még azt dudolja:

„Polgármester szép állomás,
Vidacs való erre nem más;
Becsülete három próbás . .
Nekünk bizony nem is kell más.“

Éljen hát Vidacs!

A Ferenczváros? no ide ne tegye be a lábát halandó, a ki nem tudja a fentebbi nótát. Vidacs mellett itt még — teszek egyre tizet — Deák is megbuknék.

Legnagyobb bizonysága ennek azon furcsa kis történet, hogy a más pártiak egy 25 tagból álló bizottmányt akarván alakitani, 24 tagnál többet öszve nem tudtak dankolni, pedig még Soroksárról is behivtak vagy harmincz svábot.

Itt annyira megy a Vidacs-hozi ragaszkodás, hogy egy halálos ágyon sinlődő becsületes csizmadia, (kinek pedig orvosi recept szerint ezelőtt már két héttel megkellett volna halnia,) fo-

gadott egy kefekötővel, hogy megéri még ő azt az időt, a mikor Vidacs lesz — Pestvárosának főpolgármestere.

A belváros is mozog, a Lipótváros pedig csoszog; szóval küzdelmes választási napoknak néz eléje Pest, tehát éljenek a vöröstollasok.

Egy kandidátus polgármester aggodalmai.

„Hogy legyek polgármester
Kedves Feri bátyám?
Rosszul szóltam Kossuthról
Ugy ... hatvanegy táján.

De ugyan az ördögbe ...
Ki gondolta volna?
Hogy ekkép megváltozzék ..
Az országnak dolga.

Mit se használ — hogy mostan
Uton és utfélen,
Én kiáltom legjobban ...
„A szabadság éljen."

Azt vetik szememre hogy
Opportunus voltam;
Mert hát a köpönyegem
Gyakran forditottam.

Háladatlan a tömeg
Nem néz érdememre, —
A mellemen fityegő
Fényes érdemrendre."

Ne félj kedves szép öcsém!
Jó ez a mi népünk, —
Fátyolt vetett ez a multra
S ép e kellett nékünk.

Elhireszteljük majd szépen
Hogy a Deák pártja ...
Téged óhajt polgárnagyul
S aztán majd meglátja:

Ez a jóhiszemü tömeg.
Oly igaz, mint élek:
Móricz öcsémet választja
Polgármesterének.

Pozdorja Pista.

Murawieff és Smaics.

Évezred nehezen szül, és ezután bajosan lesz
Oly tiran, oly dühös eb, mint vala Murawieff!
Ám Fiuméban, támadt most neki hü követője —
Van hát párja ma is ... és ez a gyáva Smaics!

Ludas Matyi.

Kóser adomák.

A honatyák egyike, kinek apja a legnagyobb gyapjukereskedő volt Magyarországon, és a kinek fia nem jár mostan gyalog, hanem equipágon, mielőtt kocsijába ülne — rendesen diskurszusba ereszkedett kocsisával, egy izben igy szóllitá meg kocsisát: „na Pestha! hogy aludtak a lovak?"

„Köszönöm kérdését méltóságos uram! azok bizony egész éjjel rugdalództak."

Igen szegény eklézsiája volt az egyszeri papnak s a hust rovásra hordatta a falu zsidó árendásától, kit Dávidnak hivtak.

Egyik vasárnapon két deák vendége érkezvén a papnak, meghagyá szolgálójának, hogy a mai ebédre a rendes félfont hus helyett másfelet hozzon s mire a templomból kijőnek, — akkora kész legyen az ebéd.

Ugy de Dávid árendás nem advén hust a leánynak, s az idő már délfelé járván — bement tehát a szolgáló a templomba, hogy majd pénzt kér a paptól, melyen hust vegyen s éppen akkor lépett be a templomajtón, midőn a pap szónoklata közben igy szóla: „és aztán mit monda Dávid?" A leány azt hivén hogy őt kérdezi a pap, hirtelen felelé: „aztmondá biz a tiszteletes Uram! hogy egy féllatot sem ad többet hitelbe, mert már igen sok van a rováson."

Midőn Görgey Komáromban felakasztatott bizonyos Kohn nevezetü izraelitát, ki az élelmezésnél nagy csalást követett el, kérdé egyik zsidó a másikat: Nü Góbi! hallottad, hogy felakasztották Kohnt?

„Melyik Kohnt?"

Hát a Markus Kohnt a sapkacsinálót ...

Sajnálom szegényt, igen becsőhlethes ember volt, s a herr von Gürgey bizonyosan pulitikából akasztatta fel.

Czigány-furfangosság.

Urvacsoráját osztogatott a pap, a hivekkel együtt a czigány is oda járult az ur asztalához; szerencséjére épen telt poharat nyujta neki a pap, mit a more egész fenékig kiürite.

A pap dorgálólag mondván a dádénak, hogy nem szokás annyit inni az ur véréből, hanem csak egy kortyot, a czigány ekkép felelt a lelkésznek: már akár sokás akár nem tistelendő sent atyám! de én ugy seretem az én Jézus Kristuskámat, hogy ha még egyszer telisded töltené is, — még az is meginnám azt egéssigiért."

A csárdában.

Csaplár: Még ugyan válogatós gusztusa van annak a négy parasztnak, csak a drága ó borok izlenek nekik, mig ezek a becsületes mesteremberek, — kiknek egy kis *hatvanegyedikit* csak kóstolóul adtam — most már az idei *lőrét* is ugy fogyasztják, mintha sohasem kellene megfizetni az árát.

Tigriskörmök.

Bizonyos jobboldali képviselő a szélső baloldali klub szokott mulatóhelyére vetődvén, midőn az utóbbiak által tréfásan kérdeztetett volna, — nem fél-e bárány létére a tigrisek közé jönni? — dicsekvőleg mondá: „*szabadabb elvü vagyok én akármelyik tigrisnél is*“ — „*azám bakkom a nyüstyit*“ — mondá az egyik igazi 13 próbás tigris — *de csak rövid ideig.*

Egy pár honatya furcsa taktikát szokott követni, ha a tigrisek valamelyik szónoka csöstől hányja a tulsó oldalra ellenvéleményének döntő okait. Robotban tubákolnak, hogy trüszszenthessenek, s orrukkal fülsértő konczertet fúnak, hogy a csendet és figyelmet zavarják.

Egynek különösen ugy harsog az orra, mint valami cseh trombita.

Minthogy Radnotfáy ur a szinházi zenekart épen most szerződteti, ajánljuk ez eredeti instrumentummal rendelkező honatyát — *fagottistának.*

A közösügyi javaslat tárgyalására kitüzött nap előtti délután az országos küldöttség udvari ebédre lévén hivatalos — Ő Felsége ebéd végeztével több képviselővel társalogni kezde, a többek közt egyik tót nemzetiségü képviselőhöz, kit kollégái tréfásan tótkirálynak szoktak nevezni, — ekkép szólott a Felség: „*önöknek holnap meleg napuk lesz.*“

„*Ne féljen Felséges uram,*“ mondá az ugynevezett tótkirály „*majd csak leszavazunk mi azok a tigrisek.*“

Midőn Jókai a mart. 23-ki ülésen Szász Károly által ellene szórt nyilak hegyét találó humorával eltompitá, s beszéde végén az egész képviselőház hangos kaczaja közt ezeket mondaná Szásznak: „*erre méltóztassék kadencziát csinálni.*“ Ludas Matyi következő kadencziás verset hevenyészte:

Versben szól hát szíve szerint csak képviselő *Szász!*
Ám laza prózában . . . énekel és hadarász.
Tettremerész honatyák közt van Szásznál okosabb száz,
Valymi kevés van, mint . . . *Jókai* és *Madarász.*

Alkotmányos trafikáns.

1-ső fináncz : Hova megy kend atyafi?
Kabai fuvaros : Hát én bizony Debreczenbe szándékoznám, a heti vásárra.
2-dik fináncz : Hát aztán mi van a kocsi-farban?
Kabai fuvaros : Ott bizony engedelmökkel fináncz uraiméknak, nehány csomó magyar dohány ... tulakarok rajta adni.
1-ső fináncz : Nem fél kend atyafi! — hogy most mindjárt elkonfiskáljuk?
Kabai fuvaros : Csak nem vesztek meg az urak, hogy ha már alkotmányos finánczokká avangyíroztak ... tovább is a nímetet szolgálják ... gyűs te ...

Több polgártárs pedig a végett interpellálja Ludas Matyit, hogy hát: „termeszthetnek-e már ezután szabadon dohányt“?

A interpellálók megnyugtatására tehát azt válaszolja Ludas Matyi: hogy igen is termeszthetnek, sőt sokkal tanácsosabb és gazdaságosabb is szabadon termeszteni a dohányt, mint melegágyban.

Mások ismét a végett interpellálnak, hogy: hát a **fináncz!** meg a **zsandár!!** meg a **stempli!!!** megmarad-e?

Meg biz az édes atyámfiai! hanem a fináncz vörös zsinóros magyar ruhát kap; a zsandár honőr lesz; a stemplire pedig nemzeti czimert drukkolnak, hogy veszett volna ki végképen mindháromnak a magva.

Egy vidéki polgártárs azon furcsa interpellatiót intézte legközelebb Ludas Matyihoz: ha valyon igaz-e az, hogy Deák és a miniszterek el akarnák adni az országot?

Dehogy igaz, dehogy igaz atyafi! sőt szereznek hozzá, ott van la ... a finánczminiszter már a gödöllői urodalmat is megvette a magyar korona számára.

A vidéken még szorgalmasan kutatják a fináncz urak a magyar dohányt. Ezek a trafikhősök bizonyosan azt gondolják, hogy a magyar fináncz-minister is olyasféle Landesfinanzdirector, ki őket buzgó fittatásokért bizonyosan érdemkereszttel jutalmazza meg.

Meg bizony laufpaszszal rövid idő mulva.

A lapok hangosan kürtölik, hogy Erdélyből 50 ezer darab körmöczi arany érkezett Budára, a magyar pénzügyminiszterhez, mint adóhátralék. Na már ezt bolondság kifecsegni, mert ha a közösfinánczminiszter meghallja: — rögtön kileli a harmadnapos forróhideg, ha fel nem küldjük Bécsbe azt az 50 ezer darab sárgacsikót.

Ludas Matyi az országgyülés kakasülőjén.

(Naplójegyzeteiből szóról szóra kiirva.)

Tiz óra. A karzat fuladásig tömve — annál üresebbek a képviselő padok, — még senki sem ül helyén — csak Borlea és Hodossiu az oláh nemzet Kasztor és Polluxja....

Kling, kling ... csenget az elnök, s a honatyák gyéren szállingóznak a terembe.

Kling — kling — kling ... másodszor csenget az elnök ... helyre ... helyre. No ekkor már bent van a minoritás fele és a majoritás harmada ...

A nagy zsibajban csaknem elvész az elnöki csengettyü ujra megkondult hangja, mely már harmadszor inti a hivőket és nem hivőket, hogy ideje volna már mindenkinek helyére csücsülni.

Az alatt mig a jegyzőkönyv hitelesittetik, nagy nehezen kiki megis találja helyét, s kezdődik a szomszédok kölcsönös üdvözlete: hogy aludtál Pista! kié lett az ultimo? etc.

Halljuk a szónokot.... egy szót sem értünk ... Uraim! az Isten szerelméért csendeséget kérünk, hisz ott a szélső baloldalon majd kifujja a tüdejét Miletics Szvetozár.

No még csak a kellene ... Mileticset csendben kihallgatni? Hiszen ő nem beszél, hanem csak olvas.

No de most már kukk se legyen ám, mert Szentkirályi beszél, neki pedig akkora hangja sincs, mint a rátóti repedt harangnak.

A lengyel nemzet ugyan most is azt énekli: „nincs még veszve Lengyelország“ de bizony Szentkirályi már el is temette. S ő nem olyan csudadoktor, hogy halottaiból feltámaszthatná, mikép Jézus Lázárt a pásztort. Szónok a többség közösügyi javaslatát oly vékony de ékesszóllással védi, hogy maga a her von Lusztkandel köszönetet telegrafiroz neki Bécsből, örömét fejezvén ki a felett: hogy a német sógor elveit szórul szóra magáévá tevé.

No de nem is állhatja meg Ragályi; hogy rá ne piritson Szentkirályira, hogy azt a beszédet már olvasta valahol, ha jól emlékszik, talán épen Lusztkandli röpiratában.

Csiky... Csanády... oly sürüen szórják azokat a tüzes hatvanfontos bombákat az ellentáborába, hogy a vitézek szemben ki nem állhatván a sarat — hátat forditanak a kanonéroknak, mintha mondanák: beszélhettek már most a falnak.

No iszen .. nem is irják ám az ily nádorhuszárok neve után azt a kitünő kálkulust: főispánnak valók, mint Zichy Antal és Bánó József nevei után.

Ninini... mostan beszél Hilibi!.. Uttzu szaladj alibi .. a ki csak szerét teheti... menekül is — a kredenczbe, hol Julia nagysám izletes sódor falatokat és friss pástétomokat tálal ki szemnek és szájnak s Tóth Lőrincznek allegátája alatt komótosan elköltheti mindenki a villásreggelit, sőt még egy britannikára is rágyujthat, mert a prókátor ur közösügyi perbeszéde oly hosszu: mint a szentiványiak éneke; — de még sem oly unalmas mint Geduly szuperintendensé, kinek predikátiója alatt szépen elaludt a ... karzat, — s talán még most is hortyogna — ha Besze ... fel nem ugrott volna a szószékre.

Halljuk ... hangosabban kiáltson ... fóra .. hisz ettől a menydörgő hangjától nem értjük a szavát.

János bátya! vigyázzék hát ... nehogy a jobb karját átdobja oda a baloldalra ... a tigrisek torkába; — mert majd nem lesz mivel szétszaggatni azt a protokolumot, hova intabuláltattak felszámlálhatlan bünei a közösügy tagadóknak.

No ott van ni ... dühében széttépte a bünlaistromot és zsebébe dugta .... és ezzel a komédiának szerencsére vége. —

Véget vetett ennek Beszének beszéde.

A szarvasi örökmozgony története.

Korán harangoztat ma a tiszteletes!
Mert nagy gyülése lesz az irástudóknak,
Hol előadja majd presbiter Kerekes!
Hogy egyházadójuk nincs még a zsidóknak.
Ő tehát ezennel azt inditványozza:
Minden zsidó — a ki földet vett, vagy cserélt,
A hol rabái nincsen — hát a kálomista
Papnak fizesse meg a stólát és papbért.

Hallgatott a tanács a bölcs Kerekesre,
S uramfia! hogy is ne hallgatott volna
Arra, ki az örökmozgonyt fölfedezte,
Mit megfog csudálni Baranya és Tolna.
Felfedezte mondom, még pedig nagy észszel,
Megtekintheti azt boldog boldogtalan ...
Ki a kocsiszinbe belépni merészel,
Mert hát kiállitva a csudagép ott van.

Öregje és ifja a szarvasi népnek
Tódul is bámulni reggeltől estvelig,
Százfogait a két óriáskeréknek, —
Miben Kerekesnek nagy öröme telik.
Forog, forog a gép és csodálja a nép,
Ily müvet egy molnár hogyan faraghatott? —
Persze azt nem látták, a tyukolban mikép
Rángatja egy inas s azt a kóczmadzagot.

De im egy trüszentés ... s a madzag elszakad,
És az örökmozgony óriás kereke ...
Még csak egyet fordul, s azután megakad —
Lejátszva a müvész Kerekes szerepe.
Ki tudni akarja, hogy az örök mozgony . .
Mit Kerekes uram! szörnyen elátkozott
Hová és mivé lön? annak csak megsugom:
Hát sódarálóvá szépen átváltozott.

Tatár Matyi.

Nyiltlevél

a „Hétfejü Sárkány“-hoz.

Miután a „Hétfejü Sárkány“ azon képekkel kezd kedveskedni közönségének, melyeket a szerencsésen laufpaszt kapott **Worafka & Pulcz**-féle sajtódiktatura tiltogatott be akkor, — midőn a „Hétfejü Sárkányt“ én szerkesztettem: szépen kérném jelenlegi szerkesztőjét, hogy azon képek textusát — legalább tőlem, az eszme teremtőjétől kérné el közlés végett, ki azokkal igen szivesen szolgálnék, — mert igen restellem, hogy képeim eredeti jelentősége oly gyermekes és értelmetlen aláirásokkal semmisittetik meg, minővel azokat a „Hétfejü Sárkány“ jelenlegi szerkesztője ellátja.

Ludas Matyi.

Eredeti levelek.

I.

Felső-Ausztria 1867. martius 20.

Tisztelt szerkesztő úr!

A „Pesti Napló“ tegnapi száma mellé csatolt „Ludas Matyi“ kiáltványát Magyarország hüséges előfizetőihez, volt szerencsém olvashatni. Az abban kifejezett elvek annyira megtetszettek, hogy azt ismételve és szokásom szerint fennhangon olvasám keresztül.

Épen harmadszor kezdém el az olvasást, mintha csak könyv nélkül akartam volna megtanulni, midőn ordinánczom (magyarul itt „putzmájszter“-nek nevezik) a szobába lép, hogy a tisztitandó kardot és mentét kivigye.

Nem képzelheti szerkesztő úr! minő kiváncsiak a huszárok? különösen mióta a legtüzesebb paripán hozzánk nyargalt azon örömhir, hogy kedves jó hazánkra szebb napok hajnala hasadt.

Kiváncsiak biz ezek a huszárok tisztelt szerkesztő úr! ha csak egy darabka magyar betükkel nyomtatott ujságot találnak, abból már azt akarják kibetüzni — hogy mikor masirozunk Magyarországba?

(Mit gondol szerkesztő úr! nem őszülnek e meg legifjabb huszárjaink is addig, mig ez óhajtás megtestesül?) *

Az én huszárom is ily kiváncsi ... a mint hallotta, hogy az alkotmányról olvasok, és arról, hogy mégis vannak számtalanok, kik borsot törnek a magyar ember orra alá: — riktungba vágta magát és fülelni kezdett.

Midőn végre a programm azon pontjához értem, hol azt mondja „és mindezen ördöngösségeiért nem kiván tőletek többet Ludas Matyi évnegyedenként egy uj forintnál habár oly rongyos lenne is az, mint a Königgrücz alól hazakerült obsitosbaka köpönyege“ — elmosolyogta magát és bajszán nagyot pödörve e szavakra fakadt: „biz atyám uram! a mit most olvasott, maga is megér egy bankóforintot.“

Igazad van fiam! mondám, majd küldünk annak a szerkesztőnek olyan „königgrätzalólhazakerültobsitosbakaköpönyegformájubankót, hogy küldje meg érette a várvavárt Ludas Matyit.

Itt a forint fiam! tegyük ebbe a levélbe és kaluppirozzál vele a postára, hogy minél előbb „queraus“-t kiálthassunk Ludas Matyinak.

J . . . József, huszár-őrmester.

Tréfás történet.

Az öreg W. . . . . egyike vala a legnagyobb gyapju liferansoknak s igyekezett is a legdusabb birtokosokat kézre kaparitani az országban.

Egy izben B . . . . grófnéhoz is beállitott az öreg ur megbizottjával együtt, ki gyapjuvásárlás alkalmával, soha se maradt el oldala mellől.

„Azt hallottam melthuságos gréfin, hogy eladó gyapjuja van, én megveszem ha nem drágha . . .“

„Van biz nekem hallja! ha megadja az árát, nekem mindegy, akár Iczikó akár Salomoné legyen.“

Hát mire thartaná melthoságod?

„Mázsája 100 frt és egy arany.“

Az nagyon felette drága, hanem adok száz forintot.

A grófné gondolkozóba esett oda adja-e ugy a gyapjut, a mint az öreg W . . . . kéri, midőn történetesen rátekint az ajtó közelében álló szenzálra, ki a szemével ugyancsak hunyorgatott a grófné felé.

A grófné a szenzál szemöldök rángatását arra magyarázván, hogy ne engedjen semmit a gyapju árából: egész határozottan válaszolt az öreg urnak, hogy egy garast sem enged a kimondott árból.

Látván az öreg W . . . . hogy itt az lealkuváshoz nincs reménye, vevé bugyillárisát és felpénzül 10 db ezrest leolvasott az asztalra s azzal ajánlotta magát.

A grófné a szenzált magához szóllitván 10 db aranyat nyomott a markába a figyelmeztetésért. A szenzál nagyot bámult a nagylelküségen.

Másik esztendőben ismét elment az öreg W . . . . B . . . . grófnőhöz szenzáljával, hanem ezuttal kint maradt az utóbbi.

„Hát megveszi az idei gyapjut öreg?“ kérdé a grófnő.

Igen is megveszem melthuságos grófnő! ha illő áron tetszik adni, hanem most már olcsóbb a gyapju, nem adhatok érthe annyit mint tavaly.

„De csak száz forintot fog adni mázsájáért.“

„Nem lehet kérem alássan, Ábrahámra mondom nem lehet . . . hanem thudja mit mélthuságod? 95-ért megcsinálom a gseftet.“

Jó . . . áll az alku . . . felele minden gondolkozás nélkül a grófné.

Az öreg kezeit dörzsölve, vigyorogva kérdé a grófnőtől, miért nem engedett tavaly is mélthuságod ilyen könnyen?

„Hát hogy engedtem volna öreg, mikor a saját megbizottja integetett szemével, hogy ne adjam alább.“

A mint kilép a grófnétól az öreg, a rá várakozó szenzálra e szavakkal förmed: „hallja magha! máskor vagy nyissa ki a szemét, vagy egészen hunyja be, mert tavaly nyolczezer forintomba került a pislanthatása; hanem ime fogja, most meg én adok 1 db aranyat, hogy be nem jütt velem, mert kinmaradása által legalább is ezer darab aranyat nyertem“.

Nyiltlevél (a magyar finánez-miniszterhez.)

Egy legujabbi miniszteri rendelet értelmében minden eddigi Stempli befundolás eltörültetvén: ennek következtében Ludas Matyi, bélyegtelen iven adván be bejelentését, 1 frt 50 krt spórolt meg, mely öszveget, ezennel önként felajánl az osztrák államadósság törlesztésére . . . hadd legyen ezzel is kevesebb.

*) *Ej dehogy őszülnek . . nem engedi azt meg a magyarok istene!*

szerkesztő.

Politikia diskurzus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Hát thudja khend Mihály bhátya! hány nemes khüvetje volt akkor az országnak, mikhor a 48 ezer rekhrutákat megszavazták?

Mihály. Bizony nem tudom én Iczik szomszéd, ha a fejem elütik is. —

Iczik. Nohát hogy thudjon khend valamit, meghmondom én, kherekszámmal 87 nem-es khüvetje.

Mihály. Bizon annál több is lehetett volna engem ügyse.

Iczik. Hát azt thodja-e Mihály gazda! hogy a fináncziminiszter, her von Lunyai, midőn a tárczát átvette, egy grisli sem vult a Wertheim kasszában?

Mihály. Hallottam biz azt Iczik szomszéd! de hát ubi non est, ott ne keress, majd tudnám, — én hol kell keresni.

Iczik. Nü nü.. vasz zóght Miskó báthya! ugyan hol kheresne khend most pénzt? — Ilyen feneszük világban.

Mihály. Hát én bizony magoknál keresnék szomszéd! a magok zsebét kellene kiforditni.

Iczik. Hogy mondta khend, khiforditni? vasz heiszt den dasz kiforgatni.

Mihály. Azt majd aztán Iczik szomszédék maguk is kiforgatnák.

Iczik. Nem érthem khendet khedves Miskha bátya! ha igy beszél a zsidókról, akkor a khünjükén fusson ki khendnek mind a két szeme hallja!

Mihály. No no Iczik szomszéd ne köpködjön mindjárt az ember szeme közzé, nem ugy értem én, hogy erőszakkal vennénk el a pénzöket.

Iczik. Hát hogy venné khend el, ha mi ünként nem adjuk?

Mihály. Ugy, hogy eminczibálnám a zsidókat 100 millió pengő forintért, fogadom, hogy nyolcz nap alatt az egész summa a markomban lenne.

Iczik. Nünü..!okosabb bolond khend Mihály, mint a mint én ghondultam, — hanem thudja mit? most khevés a phinz, — még a zsidóknak sincs, thalán elég lenne 100 millió phengü helyett egy millió válthu forint; annyit Ábrahámra mondom, szivesen megadunk, csak emanczipáljanak kendtek! csináljunk gseftet, mi..?

Mihály. Na talán nagy nehezen arra is ráállnánk, ha a szomszéd fia Salamon elveszi a lányomat Pannát, — és aztán mind szomszéd, mind Salamon rögtön kálomistákká lesznek.

Iczik. Nem khüllene khenteknek még az a gyünyürő khét tornyu themplom a tabak utczában? akkhur lássam khendet Miskhó bátya, mikor a hátam küzepit, khenddel nem lehet pulitizálni.

Keserves bucsuztató
(a Sasokhoz).

Gólya, fecske összel megy el
Meleg hazát keresni, —
És ti sasok most készültök
Tőlünk tova röpdesni?
Szálljatok oly messze, messze,
Hol a lég nem oly hives —
Mint minálunk, szép madárkák!
So se lássunk... hes! hes! hes!

Kakuk.

Ludas Matyi gyorspostája.

Serencsis ju nápot
Kivánhatok mostan,
Érdemes uráknak
Leveleket hoztam,
Akkura pecsét van
Sütögetve rája:
Mint egy liptói tót
Kalap karimája,
A „Ludas Matyinak"
Én vagyok postája.
Mi van a levilben?
A kinek sól... lássa.

Kedves gyüjtőinek: Holló Károly, Koczkár Mihály, Sipos Gábor, Zámbori Ödön, Tóth János, Német István, Kiss János, Patyi László, Szecsey István, Palus Ferencz, Wallerstein Mátyás, Jőrös Lajos és Láng János polgártársaknak:

Ime üdvözletét küldi a szerkesztő!
Örömmel és tiszta szivből teszi ezt ő.

Szécsénybe többeknek: Azon bizonyos Döbröginek elégtételt fog adni Ludas Matyi a 2-ik számban.

J. József huszárörmesternek Felső-Ausztriába:
Huszár a világnak első katonája, —
Büszke volt, büszke lesz... a magyar reája.

Horváth Imrének — N. Szent Miklósra: „Hársli Smilit" használjuk, a többit is elvárjuk.

M. M.-nek Szigetre: Beválik mindkettő, reménylem több is jő?

Pozdorja Pestának: Az „apró sasok"-nak kitekertük a nyakát, hogy meg ne nőhessenek, mert bizony ideje volna már, ha végkép kipusztulnánk a fajából.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: MÉSZÁROS KÁROLY.

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.